

**«ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ» (Σχολή Πολυτεχνείου), της Κωστούλας
Μητροπούλου, Κέδρος, Αθήνα 1987 (13η έκδ.), σ. 19-20 & 25.**

[Απόσπασμα]

Η νύχτα γέμισε υποσχέσεις. Η νύχτα γέμισε τομές. Κανένας δεν ξέρει πότε και πώς και ως πού θα φτάσει η δύναμη της φωνής στους 1.050 χιλιόκυκλους. Κανένας δεν ξέρει αν θα είναι η ίδια φωνή κι αν το χειροκρότημα θα έρθει αργά, πολύ αργότερα από το κακό.

Ωρα 1.44' π.μ. Πρόσωπα και μάτια και στόματα σε σχήμα τραγουδιού, παρατάχτηκαν απέναντι ακριβώς από τα τανκς. Αναποφάσιστα τανκς απέναντι σε τόσα μάτια ερωτηματικά και μπροστά σ' αυτή τη γωνιώδη απορία που σχηματίζει το τραγούδι σ' ένα πρόσωπο παιδικό.

Αυτό διαρκεί τρία ολόκληρα λεπτά. Μια ολόκληρη εποχή κυκλική και εύηχη.

Ωρα 1.47' π.μ. Τα γκλομπς, που η ειδησεογραφία της ημέρας θα τα παρουσιάσει στην αυριανή της έκδοση σα «στυλιάρια από κασμάδες», όρμησαν στο χώρο που βρίσκονται κλεισμένα τα παιδιά, σε μήκος κύματος 1.050 χιλιόκυκλων και σε χρόνο μηδέν. Ο χρόνος παραμένει μηδέν όσο διαρκεί αυτή η άκαιρη εισβολή. Έπειτα, σιγά σιγά τα γκλομπς ταυτοποιούνται με τον πανικό και διαχέονται μέσα στο χώρο που δεν τους είναι οικείος και τον κατακτούν βίαια.

Ωρα 1.50' π.μ. Οι 1.050 χιλιόκυκλοι βουβάθηκαν. Η φωνή βγαίνει από κάπου αλλού. Κάπου μέσα στη νύχτα. Κάπου

μέσα στο χρόνο. Λέει σταθερά τούτη η φωνή: «Παιδιά, μην πετάξετε τίποτα εναντίον τους. Να τους υποδεχτείτε με τη φράση: "Αδέρφια μας φαντάροι"».

Ωρα 1.57' π.μ. Στους 1.050 χιλιόκυκλους, το τραγούδι πολλαπλασιαζόταν. Τώρα, η φωνή που ξανακούστηκε και ανάγγειλε επίσημα τη βλάβη του πομπού, ήτανε μια φωνή μονοδιάστατη. Σκέτη. Μια φωνή έρημη. Λέει: «Μέσα στο χώρο μας μπήκαν τα γκλομπς. Γιατί όχι οι φαντάροι;»

Ωρα 1.58' π.μ. Σιωπηλά παιδιά και τα φωτίζουν οι προβολείς. Η περιγραφή περισσεύει. Στα χέρια τους κρατάνε αναμμένα φαναράκια ή κάτι σα στυλό. Είναι άοπλα. Παιδιά άοπλα και σωπαίνουν.

[...]

Ωρα 2.57' π.μ. Τρία τανκς ορμάνε μαζί. Το πρώτο, που φαίνεται παράλογα πιο μεγάλο, ρίχνει τη μεγάλη πόρτα με τα κάγκελα. Οι άνθρωποι αραιώνουν. Οι άνθρωποι πάντα σε τέτοιες στιγμές ή χάνονται ή μένουν και πολτοποιούνται. Τα παιδιά τραγουδάνε τον Εθνικό Ύμνο.

[...]

